

Když Eadulf ta slova vyřkl, Fidelma k němu prudce vzhledla.

„Chceš tím naznačit, že tu možná byla Brancheó?“ zeptala se ho.

„Včera tu to brko nebylo,“ řekl na to Eadulf. „Mohla tu chalupu zdálky pozorovat a počkat, dokud odsud neodejdeme. Nosí plášť z krkavčích per – snadno se může stát, že nějaké ztratí.“

Fidelma natáhla k Aidanovi ruku a on jí brko poslušně vložil do dlaně. Pozorně si je prohlédla, a poté si je vložila do *marsupia* přivěšeného u pasu.

„Stvol pera má v sobě malý otvor, jakoby tam tudy někdo protáhl jehlu s nití,“ pověděla jim. „Prozatím si ho ponechám, možná se nám bude ještě hodit.“

„Však jsem říkal, že na té ženě je cosi zlověstného,“ zamručel Aidan.

„Přesně to si přeje, aby si o ní lidé mysleli,“ řekla na to Fidelma. „Stále jsem si na ni neutvořila jasný názor, krom toho, že měla nějaké vazby ke Spelánovi.“

Aidan pokrčil rameny a vrátil se k prohlídce odlehlých koutů místnosti. K Fidelminu a Eadulfovou překvapení se po chvíli začal živě zajímat o stěnu domku. Přizvedl svíčku do výše očí a přistoupil ke zdi tak blízko, že ho od ní dělila sotva dlaň. Tiše si pro sebe něco brumlal a přejížděl rukou po povrchu stěny.

Fidelma si ho pochybovačně změřila. „Co to tam, prosím tě, děláš?“ zeptala se ho podrážděně. „Včera jsme to zde už důkladně prohledali.“

Aidan v první chvíli neodpověděl, ale ruku měl stále položenou na jednom menším kameni, který byl při bližším pohledu ve stěně zasazen poněkud nerovně a trochu vystupoval ven.

Mladík jím začal kývat ze strany na stranu a zanedlouho se mu jej podařilo uvolnit.

„Odpusť, paní. Ze zkušenosti ale vím, že když je někde ve zdi takovýto nápadný kámen, dost často se za ním skrývá dutina, v níž si lidé něco schovávají; většinou jde o věci, které jsou pro ně nějak cenné. No vida...“

Zatímco hovořil, odhodil kámen na zem a vsunul ruku do vzniklého otvoru. Chvilí uvnitř šátral, potom ruku zase vytáhl a něco v ní držel.

„Byl tam kousek pergamenu s nějakým nápisem!“ zvolal vzrušeně a přidržel ho u světla ze svíčky.

Fidelma s Eadulfem si vyměnili nevěřící pohled. Takovýto předmět v chalupě prostého pastýře byl přinejmenším velice neobvyklý. Mohlo pro to ovšem existovat vícero vysvětlení.

Mezitím se k nim Aidan otočil a podával jim pergamenový ústřížek. „Ten nápis je v nějakém divném jazyce, který neovládám. Ale mám dojem, že jsem tam vevnitř nahmatal ještě něco dalšího.“

Obrátil se zpátky ke stěně a znovu do otvoru vsunul ruku. Když ji pak po chvíli vytáhl, ukázalo se, že neznámý předmět uvnitř je jen kousek kamene, ne větší nežli malý oblázek; hodil jej na lůžko.

Fidelma se mezitím jala zkoumat nápis na pergamenu a požádala Aidana, aby se svíčkou přikročil blíže. Poslechl ji a Eadulf jí nahlédl přes rameno a bez zaváhání prohlásil: „Písmo na této straně je řecké. Zdá se, že ten pergamen je z něčeho vystřižený a ten text je jen útržek. Nevzpomínám si, že bych ho už někde viděl.“

Fidelma kousek kůže otočila a viděla, že na druhé straně jsou ve sloupci zapsané nějaké číslovky.

„Slova v řečtině a sloupec číslic zapsaný na pergamenu nalezeném v pastýřské chalupě...“ pronesl Eadulf zamyšleně. „To je velice neobvyklé.“

„Přinejmenším,“ přitakala Fidelma zadumaně. Došla s kouskem kůže k jedinému oknu ve stavení a přidržela ho u světla dopadajícího sem zvenku.

„Ten text se na pohled zdá být dosti starý, a zdá se, že je zapsán jinou rukou a jiným inkoustem nežli číslice na druhé straně. Budu se muset zeptat bratra Conchobhara, co o tom soudí, ale pochybuji, že to nějak souvisí s naším vyšetřováním.“

„Možná ten pergamen našel Spelán nebo jeho žena a vzali ho domů, aby s ním rozdělali oheň,“ navrhl Eadulf, ale ihned si uvědomil, že je to hloupost. Pergamen by se k podobnému účelu příliš nehodil – vydělaná kůže v ohni doutnala, ale rozhodně se s ní nedal oheň zapálit.

„Neměli bychom zapomínat, že o Caoimhe toho stále víme pramálo. Ale měla nějaké vazby na klášter v Ráth Cuáin, a právě z toho důvodu tam nyní hodláme jít. Třeba ten pergamen přinesla právě odtamtud.“ Potom se Fidelma obrátila k Aidanovi. „Máš bystřejší zrak nežli my dva, Aidane. Ještě to tu dobře prohlédni.“ Potom se zarazila. „Co že dalšího jsi to v tom otvoru ve stěně našel?“

Aidan ukázal k lůžku, kam nalezený předmět odhodil. „Je to jen nějaký tvrdý oblázek, paní.“

Fidelma se k němu sklonila a zvedla ho. „Na oblázek je to trochu moc těžké a nesouměrné. Oblázek bývá pěkné hladký. Aidane, půjč mi svůj nůž.“

Vzala si od bojovníka jeho těžkou dýku a znovu přešla zpátky k oknu, kde začala do kamínku škrábat špičkou zbraně. Potom k jejich překvapení zamířila k vědru s kalnou vodou a začala v ní kámen omývat od hlíny. Když k nim kamínek po chvíli konečně zvedla, uviděli, že je světlý a lesklý.

Jako první se ozval Aidan. „Není to náhodou stříbro? Jak by ale chudý pastýř přišel ke slitku stříbra?“

Fidelma si stříbro spolu s kouskem pergamenu zasunula do *marsupia*.

„Vyvolává to hned několik otázek. Ačkoliv taková hrudka stříbra by z něho neudělala žádného velkého boháče, je velice neobvyklé, aby prostý pastýř něco takového vlastnil. Osvědčil ses, Aidane. Měl jsi rozhodně pozornější oči nežli my.“

Nic dalšího se jim už ovšem objevit nepodařilo, a tak se všichni tři usadili a čekali, až se počasí trochu umoudří. Lijavec venku se pomalu zmírňoval, až nakonec ustal docela. Tmavá bouřková mračna se nad nimi přehnal a nesla déšť dál, nechala za sebou jen dlouhé cáry bílých oblaků, mezi nimiž vykukovalo bledé modré nebe.

„Měli bychom se znovu vydat na cestu,“ prohlásila Fidelma. „Venku se vyčasilo a do Ráth Cuáin bychom snad měli dorazit už bez dalšího deště.“

Když se konečně vyšplhali na kopec nad sebou a otevřel se jim pohled na Ráth Cuáin, všichni naráz na koních zastavili, jako by uslyšeli nějaký tajný povel. Přitáhli svým zvířatům otěže proto, že je všechny nesmírně zarazilo, jak nedobytnými hradbami s baštami je klášter před nimi obehnán. Ano, už opatství předtím zahlédli z dálky a věděli, že nežli se na tom místě usídlilo církevní společenství, sloužilo jako pevnost – ale čekali, že uvidí obvyklou dřevěnou hradbu a shluk několika chalup a snad ještě malý kamenný kostelík. Nyní před sebou ale měli velkou kamennou pevnost; pevnost se strážními věžemi a mohutnou dřevěnou branou. Zdi kolem byly neobyčejně vysoké, asi jako tři vzrostlí muži stojící jeden druhému na ramenou. Rozhodně to místo na první pohled připomínalo vojenské sídlo, nikoliv církevní společenství.

„Jak je možné, že jsme o tomto opatství nevěděli, ačkoliv je od Cashelu sotva půl dne cesty daleko?“ vydechla Fidelma.

Aidan upíral zrak před sebe se stejnou nevěřičností.

„Musím se po pravdě přiznat, paní, že nemám tušení. Jak dobře víš, hlavní cesty vedoucí z Cashelu se tomuto místu vyhýbají, je to tu tak odříznuté od okolního světa, že tímto směrem jen málokdy někdo zavítá. Samozřejmě je nám známo, že v těchto končinách stojí nějaký klášter, ale nevěděli jsme, že jde o takovou ohromující stavbu. Nevím, co mám na to říct.“

„Inu, já mohu s určitostí prohlásit, že to mého bratra nijak nepotěší, až se dozví, že v bezprostřední blízkosti jeho sídelního města vyrostla takováto pevnost, aniž o tom měl velitel jeho tělesných stráží být jen tušení,“ poznamenala suše.

„Ale vždyť jde ve skutečnosti o klášter,“ namítl Aidan. „Jistě to spíše náleželo opatu z Imleachu, vrchnímu biskupovi mumskému, aby o tom svého vladaře zpravil.“

„Tady už nejde jen o to, kdo měl co komu povědět,“ pronesla Fidelma s důrazem. „Colgú o tom měl zkrátka vědět.“

Eadulf chápal, proč jí to dělá takovou starost – od té doby, co v Mumanu žil, už zde došlo k několika konfliktům a k pokusům svrhnout cashelského vládce z trůnu.

„Také bychom neměli zapomínat na to, že opat Ségdæ je po smrti a jeho nástupce, opat Cuán, nedávno zjistil, že se v tomto klášteře hlásají nějaké kacířské bludy. Proto také nechal do Cashelu svolat radu, která se tam právě koná,“ dodal. „Je

to skutečně s podivem, že se královým vojákům o tomto místě nikdo ani slovem nezminil. Nepřekvapuje mě, že se to zde nazývá Ráth, pevnost.“

„Ať tak či tak, naším hlavním úkolem je pokusit se v klášteře zjistit něco o Spelánovi a jeho ženě Caoimhe. A to se nám nepodaří, dokud tu budeme jen stát a na to tak zvané opatství hledět,“ prohlásila Fidelma rozhodně. „Pojďme, pokusíme se zjistit, co se za těmi zdmi opravdu skrývá.“

Když dojeli k vysoké dubové bráně, zevnitř se neozval žádný zvuk, který by naznačoval, že jejich příjezd někdo zaznamenal. Brána byla zavřená, ale nezdálo se, že by u ní stál nějaký strážný nebo dveřník. Nikdo na ně nezavolaal, aby řekli, kdo jsou a proč přicházejí. Vrata se ani nepootevřela a kolem neproniknutelných kamenných zdí se vznášelo strašidelné ticho. Na trojici na cestě padala úzkost. Eadulf si uvědomil, že i křik ptáků kolem utichl. Otřásl se a snažil se sám sebe přesvědčit, že si jen něco namlouvá.

V tu chvíli jeho zrak zabloudil na symbol vyřezaný v jedné polovině vrat.

„Fidelmo...“ zašeptal téměř vyděšeně.

„Už jsem si toho všimla,“ odpověděla nevzrušeně, aniž se na něho podívala.

Ve dřevě tam byl vyrytý starý křesťanský symbol. Bez obtíží v něm poznali staurogram – totéž znamení, které jim ukázal bratr Conchobhar na hýždích zavražděného ovčáka.

„To nesvědčí o ničem dobrém,“ zamumlal Eadulf.

„Zatím to nesvědčí vůbec o ničem,“ odvětila Fidelma sevřeným hlasem. „Snad jde o symbol těch heretiků, o nichž nám pověděl bratr Mac Raith.“

Poté Fidelma kývla na Aidana, ten pobídl svého koně a dojel až k provazu vedoucímu ke zvonci. Bojovník zaň zatáhl a rozeznělo se překvapivě nelibozvučné zvonění.

Zvuk i s ozvěnou pomalu utichl, ale jinak se nestalo vůbec nic.

Aidan celý postup zopakoval, tentokrát ovšem s mnohem větší naléhavostí. Uplynulo několik okamžiků, ale nakonec se odněkud seshora z opevnění ozval dutý hlas. Patřila k němu bledá tvář, která na ně shůry vykukovala. Vzhledli k mluvčímu a viděli, že je oděn do černého řeholního roucha – z mnicha byla vidět horní polovina těla, tvář měl z větší části zastíněnou temnou kápí.

„Co zde pohledáváte, cizinci?“ promluvil k nim příkře.

„Nejsme v tomto kraji cizinci,“ odsekl mu Aidan popuzeně, dotklo se ho, jak nezdvořile s nimi řeholník hovoří. „Mělo by ti být zřejmé, oč nám jde, pokud jsi zde dveřníkem. Přejeme si vstoupit.“

„Nakolik je mi, bojovníku, známo, u těchto bran cizinci jste,“ odpověděl mu nesmlouvavý hlas zahaleného mnicha. „Toto je klášter Ráth Cuáin. Žádné cizince sem nepouštíme, pokud nevíme, odkud jsou a co je sem přivádí.“

Aidan si rychle rozhalil plášť u krku a dotkl se rukou zlatého pásku, který tam nosil.

„Vidíš, co to je?“ křikl vzhůru. „Pokud ten symbol poznáváš, pak budeš také vědět, co znamená, a že tudíž hovořím jménem tělesných strážců našeho krále, na jehož území leží váš klášter; a vaše společenství zde žije jen s jeho souhlasem, vůlí a pod jeho ochranou.“

„Není tomu tak, vojáku,“ odpověděla temná postava nad ním, na kterou jeho řád Zlaté obroučky podle všeho vůbec nezapůsobil. „Jsme zde jen se souhlasem, vůlí a pod ochranou naší víry a nezodpovídáme se nikomu jinému nežli jedinému Bohu.“

„Zodpovídáte se svému králi a jeho vrchnímu brehonovi!“ zakřičel Aidan v odpověď. „Dávej si pozor, nebo pocítíš králův hněv!“

Fidelma se nespokojeně zamračila, když slyšela, jak mladý válečník s mnichem hovoří, ačkoliv si zároveň uvědomovala, že má zkušenosti spíš s vojenským jednáním nežli s diplomatickými rozhovory s členem řeholního řádu.

„Nebojíme se hněvu nikoho jiného nežli samotného Boha!“ odsekl muž na hradbách. „Král ani jeho vrchní brehon nad námi nemají žádnou moc. Jděte si po svých.“

„Ne tak zhurta! Jsem Fidelma z Cashelu, sestra Colgúa, krále mumanského. Hovořím jako *dálaigh*. Podle našich platných zákonů tě mohu ujistit, že se mýlíš, když tvrdíš, že nejste podřízeni vrchnímu brehonovi Mumanu a jeho prostřednictvím i zdejšímu králi. Mohla bych ti odcitovat mnohé texty – pokud se tedy sám nevyznáš v právních otázkách –, kde se jasně hovoří o tom, jaká práva a povinnosti mají opaté a biskupové na území našeho království. Všichni jsou podřízeni soudcům této země. Pokud se tedy zpěčuješ autoritě vrchního brehona svého krále, pak snad alespoň chápeš, že jsi vázán zdejšími zákony. Stejně jako